

ἀποκινῶ Θήρ. κ.ά. ποτινῶ Κάλυμν.
Τὸ ἀρχ. ἀποκινῶ.

1) Ἐτοιμάζω, παρασκευάζω τινὰ πρὸς ἀναχώρησιν
Θήρ.: Ἀκόμα δὲν ἐποκίνησες τὸ γιό σου; 2) Ἀναχωρῶ
Κάλυμν.: Τσουρμαίνει τὸ παλληκαρόπουλλο μὲ μὴ σκάφη
τσαὶ ποτινῶ γιὰ τὴν Τρίπολι (ἐκ διηγ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν.
Ἰδ. Πολυαίν. 1,43,2 «ἦν ἀποκινήσης νύκτωρ, ἐνέδραις
ἐμπίπτεις καὶ λόχοις» (περὶ μετασταθμεύσεως στρατο-
πέδου). Συνών. κινῶ, ξεκινῶ.

ἀποκινούφου Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κινούφου.

Ἀποκοιμῶμαι.

ἀποκινουφτε ἐπίθ. Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκινούφου. Ἰδ. HPernot Dial. Tsa-
kon. 319

Νωθρὸς τὸν νοῦν, ἀποκοιμισμένος.

ἀποκινῶνω Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν.
κ.ά.) Μέσ. ἀπουκινῶνουμε Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κινῶνω.

1) Συμπληρῶ ἀριθμὸν ἢ ποσὸν Πελοπν. (Λακων. Λε-
βέτσ. Μάν.): Τὰ ἀλόκιωσα δέκα Μάν. 2) Καθόλου, συμ-
πληρῶ ἐργασίαν, φέρω εἰς πέρας, τελειῶνω Πελοπν.
(Βούρβουρ. Λακων. Λεβέτσ. Μάν. κ.ά.): Ν' ἀποκινῶσ το
ράφιμο κ' ἔφτασα Λακων. 3) Μέσ. παραδέχομαι, ἀσπά-
ζομαι τὴν γνώμην τινός, συμφωνῶ μετὰ τινος Σάμ.: Τώρα
δὲν τ' ἀπουκινῶνι, μόνον πιάσ' τὰ κάκανα (δὲν τὰ παραδέχε-
ται, ἀλλὰ γελᾷ).

ἀποκκούμπα ἢ, Ἡπ. ἀπουκκούμπα Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπῶ.

1) Τὸ μέσον ἢ ὁ τόπος ὅπου τις στηρίζεται, ὑποστή-
ριγμα ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀκκούμπιο 1, ἀκκουμπί-
στρα 1, ἀνακκούμπι 1, ἀποκκούμπημα 2, ἀποκ-
κούμπι Α 1, ἀποκκουμπίδι 1. 2) Μεταφ. καταφύγιον,
προστασία ἐνθ' ἄν.: Βρῆκα ἀπουκκούμπα Θεσσ. Συνών.
ἀκκούμπιο 2, ἀποκκούμπημα 3, ἀποκκούμπι Β 1,
ἀποκκούμπισι.

ἀποκκούμπημα τό, ἀπακκούμπημα Θήρ. ἀπουκκού-
μπ'σμα Ἡπ. ποκκούμπισμαν Κύπρ. ἀποκκούμπημα πολλαχ.
ἀπουκκούμπ'μα Μακεδ. (Καταφύγ.) ποκκούδμημα Σῶρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπῶ.

1) Τὸ νὰ ἀποκκουμπήσῃ, νὰ στηριχθῇ τις κᾶπου συνή-
θως πρὸς ἀνάπαισιν Πελοπν. (Μάν.): Ἡρθα ζαλωμένη ἀπὸ
τὸ χτήμα ὡς ἐδῶ δίχως νὰ κάνω κανένα ἀποκκούμπημα που-
θενά. Σ τὸ πρῶτο ἀποκκούμπημα νὰ φάμε κάμμιὰ μπουκιά,
γιατὶ πείνασα. 2) Ἀποκκούμπα 1, ὁ ἰδ.: Ἡδρες τὴν
πεζούλλαν καλὸν ποκκούμπισμαν Κύπρ. Εἶναι γιὰ ποκκού-
δμημα Σῶρ. 3) Ἀποκκούμπα 2, ὁ ἰδ., πολλαχ.: Ἐχει
τὸ γιό του ἀποκκούμπημα 'ς τὰ ὕστερ'νά του.

ἀποκκούμπι τό, ἀπακκούμπι Πελοπν. (Λακων.) ἀπακ-
κούμπι Βιθυν. (Κατιρ. Θήρ.) κ.ά. ἀπακκούμπ' Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἶν.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά. ἀποκκούμπι κοιν. ἀποκ-
κούμπι πολλαχ. ἀπουκκούμπ' βόρ. ἰδιώμ. ἀπουκκούμπ' πολλαχ.
βόρ. ἰδιώμ. ποκκούμπιν Κύπρ. ἀποκκούμπι Τσακων. ἀπακ-
κούμπιο Ἡπ. ἀποκκούμπιο Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κέρκ.
(Ἀργυροῦδ.) Χίος (Νένητ.) κ.ά. ἀποκκούμπι Ἄνδρ. Κεφαλλ.
ἀπουκκούμπιον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ.
ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,67. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ μεσν.
ἀπαγκούμπιον. Πβ. Φλώρ. καὶ Πλάτεια Φλώρ. στ. 1151
(ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 298) «'ς τὴν ὕστερόν μου τὴν ζωὴν νὰ
σ' εὕρω ἀπαγκούμπιον».

Α) Κυριολ. 1) Ὁ τόπος ὅπου δύναται τις νὰ ἀκκουμι-
πίσῃ, νὰ στηριχθῇ, οἶον στήριγμα, ὑπόβαθρον κττ. κοιν.
καὶ Τσακων.: Ἐδῶ βρῆκα ἀποκκούμπι καὶ θὰ στογγυλο-
καθίσω κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκκούμπα 1. **β)** Μέρος
τῆς οἰκίας ὅπου ἀποθέτομεν διάφορα πράγματα πρὸς ἀπο-
θήκευσιν Ἄνδρ. Πελοπν. (Κλουτσίνοχ.): Αὐτὴν τὴν κάμαρα
τὴν ἔχω ἀποκκούμπι Ἄνδρ. Συνών. κελᾶρι. 2) Μέρος
ὅπου εὐρίσκει κανεὶς ὑποδοχὴν καὶ ἀνάπαισιν κοιν.: Τό 'χω
ἀποκκούμπι τὸ σπῖτι τοῦ ἀδερφοῦ μου - τῆς θείας μου κττ.

Β) Μεταφ. 1) Καταφύγιον, προστασία κοιν.: Δὲν ἔχω
πουθενὰ ἀποκκούμπι τώρα ποῦ πέθανε ὁ πατέρας μου. Ἐγὼ
ἐσένα ἔχω ἀποκκούμπι. Βρῆκεν ἀποκκούμπι. Ἄλλοι 'ς ἐκεῖνον
ποῦ δὲν ἔχει ἀποκκούμπι! Σ τὴν ξενιτειὰ 'ς τὴν ἀρχὴν πρέπει
νὰ 'χῃς κανένα ἀποκκούμπι κοιν. Ἐχουν ἄλλον ἀπὸ μένα ἐδῶ
'ς τὸ χωριὸ κώνσολα κι ἀποκκούμπι; ἐγὼ εἴμ' ἐδῶ, ποῦς
θ' ἀποκοιτῶ νὰ σᾶς πειράξῃ; ΑΠΑΠΑΔΙΑΜ. Τὰ μετὰ
θάνατ. 15. || Ἄσμ.

Δῶσ' τὴνε, μάννα μ', δῶσ' τὴνε τὴν Ἀρετὴ 'ς τὰ ξένα,
ποῦ 'μαι κ' ἐγὼ πρᾶματευτής, ποῦ 'μαι κ' ἐγὼ διαβάτης,
γιὰ νὰ περνῶ νὰ τρώ' πρωμί, νὰ τό 'χω γι' ἀποκκούμπι

Πελοπν. (Λακων. Ἡλ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκκούμπα 2.

2) Στήριγμα, οἶον κτήμα, χρῆμα κττ. πολλαχ.: Δουλεύω
νὰ κάμω τίποτα γιὰ νὰ 'χω σὰ γεράσω ἐν' ἀποκκούμπι πολλαχ.
Ξέρε τὴν τέχνην του, ἔχει καὶ λίγο χτήμα γι' ἀποκκούμπιο
Ἀργυροῦδ.

ἀποκκουμπίδι τό, Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 18 ἀπακ-
κουμπίδιο Πελοπν. (Πάτρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. - ἰδὶ ὡς καὶ ξεκκουμπίζω - ξεκκουμπίδι κττ.

1) Ὅπου τις δύναται νὰ ἀκκουμπήσῃ, νὰ στηριχθῇ
Πελοπν. (Πάτρ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκκούμπα 1. 2)
Ἐρεϊσίνωτον Α' Ἐφταλ. ἐνθ' ἄν.: Καρέγλες, ἀπὸ κείνες μὲ
τὸ μονὸ τ' ἀποκκουμπίδι.

ἀποκκούμπισι ἢ, Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκκουμπίζω, δι' ὃ ἀποκκουμπῶ.

Ἀποκκούμπα 2, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Νὰ 'χω κ' ἐγὼ ἀποκκούμπισι 'ς τὰ ξένα ποῦ γυρίζω.

ἀποκκουμπῶ, ἀπακκουμπίζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ.)
ἀπακκουμπίζον Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀποκκουμπίζω Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπουκκουμπίζον Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) ποκκουμπίζω Κύπρ. ἀπακκουμπῶ Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Πελοπν. (Λακων. κ.ά.) ἀπακκουμπῶ Κρήτ. ἀποκ-
κουμπῶ πολλαχ. ἀποκκουμπῶ Κρήτ. Σίφν. ἀποκκουμπῶ
Πελοπν. (Μάν.) ἀπουκκουμπῶν Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ποκκουμπῶ Κύπρ. ποκκουμπῶ Κύθν.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπακκουμπίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρω-
τοκρ. Α 1476 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «βγαίν' ὀξω, δείχνει πῶς
πονεῖ κι ἀποκκουμπᾷ 'ς τὴν κλίνη». Παρὰ Πορτ. ἀπακ-
κουμπίζειν.

Α) Κυριολ. 1) Ἐπακκουμπῶ, στηρίζομαι πρὸς Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ.
Τραπ. Χαλδ.) κ.ά.: Ἐπεκκούμπ'σα ἀπὸν 'ς σὸ μαξιλλάρ' Τραπ.
Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. **β)** Μετβ. ἐρεῖδω,
στηρίζω Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. 2) Ἀποθέτω τὸ φορτίον
μου καὶ ἀναπαύομαι Μῆλ. Πελοπν. (Μάν.): Ἀμα φτάσουμε
'ς τὴ βρύσι ν' ἀποκκουμπίσουμε Μάν. Ἐγὼ, κωπέλλες, κου-
ράστηκα καὶ θ' ἀποκκουμπίσω δῶ αὐτόθι. **β)** Ἐναποθέτω,
τοποθετῶ πρὸς Κύθν. Σίφν. κ.ά.: Μέσα 'ς τὸ σάκκο ποκκου-
δᾶς γέννημα - ἄχουρα - φασούλια Κύθν. Τ' ἀποκκουμπόμμε
μέσα τὰ σῦκα, ὥστε νὰ τὰ πατήσωμε Σίφν. 3) Κατακλίνω-
μαι πρὸς ἀνάπαισιν ἢ πρὸς ὕπνον Κρήτ. Πόντ. (Τραπ.

Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Αφ'οι μι ν' ἀπουκκουμπίσου, ἀπόστασα Αἰτωλ. "Εχου ἓνα καλ'βάκ' 'ς τ'ν ἄκρ' 'ς τ' ἀμπέλι μ' κὶ πααίνου κὶ ἀπουκκουμπάου αὐτόθ. || "Ἀσμ.

Μάννα, κὶ ἂν ἔρθ' ὁ Κωσταδῆς μὴ δοῦ παραπονᾶσαι, στρωσε του τάβλα νὰ γευτῇ, κλίνη ν' ἀποκκουβίσση Κρήτ.

"Ακρίτας ἐπεκκούμπιξεν, ἔναν ὕπνον ἐπῆρεν

Τραπ. 4) Διανυκτερεύω παρὰ τινι ὡς ξένος ἢ ὁδοιπόρος Μῆλ. Πόντ. (Τραπ.): "Ἀσμ.

"Επῆγεν κ' ἐπεκκούμπιξεν 'ς σῆ κυρ' - "Ερῆς τὴν πόρταν

Τραπ.

Β) Μεταφ. 1) Εὐρίσκω καταφύγιον, βοήθειαν, προστασίαν παρὰ τινι πολλαχ. : "Εχω - δὲν ἔχω ποῦ ν' ἀποκκουμπίσω πολλαχ. "Εποκκούμπισεν 'ς τὰ παιδικιά του Κύπρ.

2) "Ελπίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): "Ιγὼ 'ς αὐτὸ τοῦ καλαμπόξ' ἀπουκκουμπάου.

ἀποκλαδεᾶ ἢ, (I) "Ἄνδρ. Κέως

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ο ς.

Κλάδος ἀποσπώμενος ἀπὸ τοῦ δένδρου πρὸς φύτευσιν, παρυσπᾶς "Ἄνδρ. Κέως

ἀποκλαδεᾶ ἢ, (II) ἀμάρτ. ἀπουκλαδεᾶ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαδεύω.

Τὸ σημεῖον τοῦ ἀμπελῶνος, μέχρι τοῦ ὁποίου ἐπερατώθη ἢ κλάδευσις ἔνθ' ἄν.: Πῆρα τ'ν ἀπουκλαδεᾶ ποῦ εἶχ' ἀφήκ' ἱχτὲς κὶ πάου τοὺν ἀνήφουρου κλαδεύοντας Αἰτωλ.

ἀποκλάδεμα τό, σύννηθ. ἀποχλάεμα Κάρπ.

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαδεύω.

1) Τὸ πέρας τοῦ κλαδεύματος, τὸ νὰ τελειώνῃ τις τὸ κλάδευμα σύννηθ. 2) Τὸ ἀποκοπτόμενον κλῆμα Κάρπ.

ἀποκλαδεύω σύννηθ. ἀπουκλαδεύου Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἀποκλαδεύω.

Τελειώνω τὸ κλάδευμα, κλαδεύω μέχρι τέλους ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἀποκλαδέψαμε ἀκόμα τ' ἀμπέλια. "Αμα ἀποκλαδέψω τοῖς λεμονεζές, θά 'ρθω σύννηθ.

ἀποκλάδι τό, "Ηπ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. Χίος ἀπουκλάδ' Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. — ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 3,2 ἀπόκλαδο "Ηπ. 'πόκλαδο "Ηπ. (Δρόβιαν.) 'πόκλαρον Εὐβ. (Στρόπον. κ. ἄ.)

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ί, παρ' ὁ καὶ κ λ α ρ ί.

1) Τὸ ξυλῶδες μέρος τοῦ κλαδίου τὸ ὑπολειπόμενον μετὰ τὴν βρῶσιν τοῦ θαλλοῦ Εὐβ. (Στρόπον. κ. ἄ.) "Ηπ. (Δρόβιαν.) "Εκουβάλλ'σα τ' ἀπόκλαρα 'ς τοὺ σπῖτ' γιὰ τοὺ φοῦρνον Στρόπον. β) "Ο ἀποκοπτόμενος βλαστὸς τῆς ἀμπέλου Θράκ. (Αἰν.) Λευκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σκίαθ. — ΑΜωραϊτίδ. ἔνθ' ἄν.: Κρεμοῦμε τὰ σταφύλια μὲ τ' ἀποκλάδια Λευκ. «Πετώσα τ' ἀποκλάδια... θειαφίζουσα, ἀργολογοῦσα... νὰ μὴ χολεριάσῃ οὐδεμία παραφυλλίς, οὐδεμία κἂν ρῶγα» ΑΜωραϊτίδ. ἔνθ' ἄν. 2) Κλάδος, βλάστημα οἶον θάμνου, τὸν ὁποῖον μεταχειρίζονται οἱ ποιμένες ἀντὶ τουλπανίου πρὸς διήθησιν τοῦ γάλακτος Χίος. β) Μεταφ. υἱός, ἀπόγονος Κρήτ.: "Ἀσμ.

Ξύπνα τοῦ ἔρωδα παιδί, τοῦ Χάρου ἀποκλάδι

καὶ τσῆ νεράιδας γέννημα ποῦ μ' ἔβαλες 'ς τὸν "Ἄδη.

3) Πληθ., συνεκδ. οἱ μεταξοσκώληκες οἱ μετὰ τὴν κλάδωσιν τῶν ἄλλων μεταξοσκωλήκων ἀπομένοντες ἀκόμη ἐπὶ τῆς καλαμωτῆς καὶ ἀνερχόμενοι τελευταῖοι ἐπὶ τῶν κλαδίων Κύπρ.

ἀποκλαδίξω "Ιόνιοι Νῆσ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κ λ α δ ί.

"Αποκόπτω, περικόπτω τοὺς ἐξέχοντας κλάδους: Παροιμ. "Αποκλάδιζε, ἂν θῆς νὰ δεματιάξῃς (ὅτι ὅπως διὰ δεματίασμα περικόπτονται οἱ ἐξέχοντες κλάδοι, οὕτω πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς συνδιαλλαγῆς ὀφείλει τις νὰ κάμῃ ὑποχωρήσεις τινάς).

ἀποκλαίω σύννηθ. 'ποκλαίω Κάρπ. Κρήτ. Μέσ. ἀποκλαίονμαι Θράκ. ἀποκλαίονμι Λέσβ. 'ποκλαιῶμαι Σύμ. Τὸ ἀρχ. ἀποκλαίω.

1) Παύω νὰ κλαίω σύννηθ.: "Εκλαψε κὶ ἀπόκλαψε. "Ἀς τον ν' ἀποκλάψῃ πρῶτα κ' ὕστερα συμβούλειρ τον. "Ακόμα δὲν ἀποκλάψαμε τὸν δεῖνα καὶ πάει κ' ἡ κόρη μου (πεθαίνει κ' ἡ κόρη μου) σύννηθ. || Παροιμ. "Οδὲν ἀποκλαίγαν οὔλοι, ἀναδάκρυωνεν ἡ γραῖ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως καὶ κατόπιν ἐορτῆς ἐνεργοῦντός τι) Κρήτ. "Αφοῦ 'πόκλαψαν οἱ θλιμμένες, ἀναδάκρυωσεν κ' ἡ χήρα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κάρπ. Πβ. Λουκιαν. περὶ Συρ. Θεοῦ 6 «ἐπεὰν δὲ ἀποτύψωνται τε καὶ ἀποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καταγιζῶσι τῷ "Αδώνιδι κτλ.»

2) Κλαίω τινὰ ὡς ἀποθανόντα, θεωρῶ τινὰ ἀπολεσθέντα Κρήτ. — Λεξ. Περίδ.: "Απόκλαψέ τον Λεξ. Περίδ. "Η μάννα του τὸν εἶχε 'ποκλαμένο Κρήτ. 3) Μέσ. παραπονοῦμαι Θράκ. Λέσβ. Σύμ.: Γούλον 'ποκλαιέται π-πῶς 'ἐν ἔχει Σύμ.

ἀποκλαμὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. ἀποκλαμὸς Κρήτ. ἀπουκλαμὸς Λέσβ.

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλαίω. Διὰ τὸν τύπ. ἀποκλαμὸς πβ. καημὸς < καίω.

1) Κατάπαυσις τοῦ θρήνου Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ.

2) Μεμψιμοιρία Λέσβ.

ἀπόκλανον τό, ἀμάρτ. 'πόκλαν-νον Κύπρ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ α ν ω.

1) Πορδῆ. Συνών. κ λ α ν ρ ᾶ, πορδῆ. 2) Μετων. ἀνάξιος λόγου, οὐτιδανός, ὑβριστικῶς: Φύε 'πουδὰ χαμαί, ρε 'πόκλαν-νον!

ἀποκλάνω ἀμάρτ. ἀποκλάν-νω Καλαβρ. (Μπόβ.) Μέσ. ἀποκλάσκομαι Πόντ. (Οἶν.)

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ α ν ω.

1) Κλῶ, θραύω, διακόπτω Καλαβρ. (Μπόβ.) 2) "Ετοιμάζομαι νὰ κλάσω Πόντ. (Οἶν.)

ἀποκλείδωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

"Εκ τοῦ ρ. ἀποκλειδώνω.

Ξεκλείδωμα: Τῇ πόρτας τ' ἀποκλείδωμαν.

ἀποκλειδώνω Πόντ. ("Οφ. Τραπ. Χαλδ.) 'ποκλειδώνω Κύπρ.

"Εκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κ λ ε ι δ ῶ ν ω.

1) "Ανοίγω μὲ τὸ κλειδί, ξεκλειδώνω ἔνθ' ἄν.: "Εποκλείδωσα τὴν πόρτα "Οφ. "Εποκλειδῶθεν τ' ὁσπῖτ' Τραπ. Συνών. ξ ε κ λ ε ι δ ῶ ν ω. 2) Λύω Κύπρ.: "Ἀσμ.

Μόν' τὸ ζωνάριν ποῦ φορεῖς θέλω νὰ μοῦ χαρίσῃς.

— Παρακαλῶ σε, μάλιστα, εἰντα βαθεᾶ μὲ πιάν-νεις;

"Ποκλειδῶσέν το 'πού τὴν κόξαν του, χαμαί τῆς τὸ πετάσ-σει.

3) Μεταφ. ἐπὶ τῶν χειρῶν ἢ ποδῶν, πάσχω ἀγκύλωσιν, πιάνομαι Πόντ. (Χαλδ.): "Επεκλειδῶθαν τὰ δέρεᾶ 'τ'.

ἀποκλείδωτα ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'ποκλείδωτα Κύπρ. — ΚΜιχ. Πάθ. ἔρ. 3

"Εκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποκλείδωτος παρὰ τὸ ρ. ἀποκλειδώνω.

"Ανοικτά: Ποίημ.

"Σ τὴν στράταν ποῦ πηγαίν-νασιν ὁμως ἀθ-θυμηθήκαν πῶς 'πού τὴν δκιάσιν τὴν πολ-λὴν 'ποκλείδωτα ἀφήκαν

